

המדריך: הרצאה 134 – מושג הרוע

28.5.1965

ברכות, ידידי היקרים ביותר. הלוואי והרצאה זו תהיה מועילה ולכן מבורכת. הלוואי שמילים אלה ישפכו אור ובהירות על חיפושיתכם לשחרור.

אני רוצה לדבר על נושא שעד היום נגעתי בו רק בצורה לא ישירה: מושג הרוע. הדת המסורתית מניחה שהרוע הוא כוח נפרד. על פי תפיסה זו, אנשים צריכים להתמודד עם החלטה בין טוב ובין רע. ישנן פילוסופיות שסבורות שאין דבר כזה כמו רוע, זו רק אשליה ובמציאות זה לא קיים. הכחשת הגשמת הרוע היא אשליה באותה מידה כמו האמונה שהרוע מייצג אספקט נפרד מהיקום. בהרצאה זו אני רוצה להציג הבנה עמוקה יותר של הרוע, שמאוד תעזור לידידי השקועים בתהליך הגילוי העצמי.

הרוע הינו, או נוצר מחוסר תחושה ובלבול לגבי ביצוע השליטה. מדוע הרוע הינו חוסר תחושה? כאשר אתם חושבים על מנגנוני הגנה הפועלים בנפש האנושית, הקשר בין חוסר תחושה לרוע נעשה ברור למדי. ילדים המרגישים פגועים, דחויים וחשופים לכאב וקיפוח באופן חסר אונים, חשים לעיתים קרובות שאם יכהו את רגשותיהם זו תהיה ההגנה היחידה כנגד הסבל. זהו לעיתים קרובות אמצעי הגנה שימושי ודי מציאותי.

כמו כן, כאשר ילדים מבולבלים מפני שהם תופסים סתירה וקונפליקט מסביבם, הם מפתחים רגשות סותרים בנפשם באותה מידה. הם לא יכולים להתמודד לא עם אלה ולא עם אלה. הכחה של רגשות היא גם הגנה כנגד התגובות הסותרות שלהם. בנסיבות כאלה, זה אפילו הצלה. אבל אם חוסר התחושה נעשה טבע שני ונשאר הרבה לאחר שהנסיבות המכאיבות השתנו וכאשר האדם אינו יותר ילד חסר אונים, פה מתחיל הרוע. כך הוא נולד.

חוסר תחושה וחוסר רגישות כלפי הכאב האישי של האדם מוביל לאותה תחושה כלפי האחרים. כאשר בוחנים את התגובה האישית, רואים לעיתים קרובות שהתגובה הספונטאנית הראשונה כלפי האחר היא תחושת הזדהות, חמלה או אמפטיה, השתתפות של הנפש. אבל התגובה השנייה מכווצת את הזרם הרגשי. משהו בפנים אומר "לא", ומשמעותו שעוצבה שכבת הגנה של חוסר רגש. באותו רגע האדם עומד בנפרד – כנראה בטוח (safe), אבל נפרד. הפרדה זו יכולה אחר כך לקבל פיצוי על ידי דרמטיות וסנטימנטאליות מזויפת ועל ידי סימפטיה מוגזמת לא כנה. אלה רק תחליפים לחוסר התחושה. חוסר התחושה נוצר עבור האדם ובצורה בלתי נמנעת עובר לאחרים, כפי **שכל עמדה כלפי העצמי עוברת אל האחרים.**

נבחין בין שלושה שלבים של חוסר תחושה. **הראשון**, חוסר התחושה כלפי העצמי, מנגנון הגנה. **השני** הוא חוסר תחושה כלפי האחרים. בשלב זה זו עמדה פסיבית של אדישות שמאפשרת לאדם להתבונן באחרים הסובלים ללא תחושת חוסר נוחות. הרבה מהרוע בעולם נובע משלב זה של הנפש. היות שהוא פחות גס, לטווח הארוך הוא יותר מזיק, מפני שאכזריות אקטיבית יוצרת תגובת נגד מהירה יותר. אדישות פסיבית הנולדת מתוך כהות של רגשות יכולה להימשך בלי להיות מובחנת מפני שכל כך קל להסוות אותה. היא מאפשרת לאדם להיות בעל אימפולסים אנוכיים בלי שיבחינו בכך בגלוי. אדישות אינה רוע אקטיבי כמו אכזריות אבל היא מזיקה לא פחות לטווח הארוך.

השלב **השלישי** של חוסר התחושה הוא אכזריות בפעולה. שלב זה נובע מפרד מאחרים, שנראה שהם מצפים לפעולות כאלה של אכזריות, או מחוסר היכולת להתמודד עם זעם עצור או מתהליך סמוי של חיזוק אמצעי הגנה של חוסר התחושה. בתחילה זה נראה בלתי נתפס. אבל כאשר אתם חושבים על כך באופן עמוק, תמצאו שלפעמים, כמעט במודע, אנשים מוצאים את עצמם על סף החלטה "או שאני אאפשר לרגשותיי לנוע באמפטיה כלפי האחר, או, על מנת לסטות מזרם הרגשות החמים, עלי להתנהג

בדיוק באופן הפוך. "ברגע הבא השכלתנות הזו נעלמת, ההחלטה המודעת נשכחת, ומה שנשאר הוא כוח כופה לכיוון פעולות אכזריות.

באותם רגעים כל הנזק וההרסנות, **כל הרוע נובע מהתכחשות לעצמי האמיתי הספונטאני, והחלפתו בתגובות משניות שתמיד קשורות בפחד בדרך זו או אחרת.**

קו הגבול בין חוסר תחושה פסיבית ואכזריות אקטיבית הוא לרוב מאוד דק ורופף, ונראה מאוד תלוי בנסיבות חיצוניות. אם אנשים יבינו את התהליכים האלה לא רק באופן אינטלקטואלי אלא בתוכם, הם יהיו מסוגלים להתמודד עם הרוע של העולם, שכל כך מביא לתחושות ייאוש, ספק ובלבול.

אכזריות אקטיבית מכה במידה גוברת את החושים של האדם שמבצע אותה. היא לא רק מונעת את הזרם של רגשות חיוביים ספונטאניים אלא גם מסלקת את הפחד והאשמה. **הפעולה של הטלת כאב על אחרים הורסת את היכולת של האדם להרגיש.** ולכן זהו כלי חזק יותר כדי להשיג חוסר תחושה.

עליכם להבחין תמיד בין הפעולות האקטיביות של אדישות או אכזריות לבין נטיות רגשיות. האדישות או כהות החושים יכולים שלא לבוא לידי ביטוי. אפשרי לחוות את חוסר ההשתתפות וכהות החושים אבל לא לפעול על פיהם. אתם עשויים לעשות ככל שתוכלו על מנת לעזור לאחר, אולי אפילו להגזים בכך, בדיוק מפני שאינכם רוצים ברמה המודעת להיות כה אדישים. התשוקה לפגוע באחרים עשויה להתקיים רק כרגש, בלי שאף פעם תעשו משהו בכיוון זה. **אבל אם אתם חשים אשמה, אינכם מבחינים בין הרצון לבין הביצוע,** כך שאין זה משנה אם אתם חשים או פועלים בדרכים הרסניות ומזיקות. לכן מתכחשים לכל התחום המציק הזה ומוציאים אותו מהמודעות, ואז לא ניתן לתקן. כשמודים ומכירים ומתייצבים בפני הרגש, ולא משנה עד כמה הוא לא רצוי, אז לא יכולים לעולם לפגוע בעצמי או באחרים ולבסוף תהליך זה ימיס את הרגש השלילי. כשמבלבלים בין הדחף לבין המעשה ולכן מתכחשים לשניהם, התוצאה היא הפרעה קשה לעצמי, שתשפיע באופן לא ישיר על אחרים, בלי שום תקווה לשנות כל עוד התהליך נשאר חבוי בלא מודע.

כשמתבוננים באור זה, ברור שחוסר התחושה במקרים קיצוניים נעשה אכזריות אקטיבית. ההבדל בין שני אלה הוא רק בדרגה. חשוב מאוד שתבינו זאת, ידידי. לאלה שמקבלים הלם, פחדים ולא מסוגלים להתמודד עם האכזריות הקיימת בעולם, וסובלים במיוחד מהדיעה שהיא קיימת, הם עשו עצמם קהי חושים באיזו דרך וכתוצאה מכך סובלים מאשמה. לכן חייב להיות קיים קשר בין חוסר תחושה של אדם והגישה או העמדה שלו כלפי אספקטים רעים בעולם. חלק מהאנשים כורעים תחת נטל הרוע, חלק סנטימנטאליים מדי, ואחרים עשויים להיות קשוחים ואדישים כלפי קיום הרוע. כל תגובה מוגזמת כזו יכולה להתקשר עם חוסר תחושה שבאיזה אופן התיישב בנפש. פעם, חוסר תחושה זה נראה ההגנה היחידה, אחר כך הוא נשאר, ולא בתבונה.

ההיבט השני של רוע מתייחס לשליטה. דיברנו על חשיבות זניחת שליטה חזקה מדי והכישלון להשתמש בשליטות וכוחות הנמצאים ברשותכם על מנת להשיג חיים עשירים ומלאים. חוסר האיזון שיוצר הכישלון הזה גורם לקשיחות במקום שיש בו צורך בגמישות, וכן חוסר אונים במקום שיש צורך בנחישות גמישה. חוסר האיזון נוצר תמיד עקב הבורות וחוסר ההבחנה בין העצמי הפנימי לחיצוני.

כל הסבל משויך לחוסר אונים. ככל שחוסר האונים גדול יותר, כך האדם פחות מסוגל לחמוק מכאב. הילדים בטבעם הם חסרי אונים, חלשים ותלויים. לכן הסבל שהם חווים דורש אמצעים כמו תהליך כהות החושים של החלשת ההשפעה שלו (של הסבל).

חוסר האונים ממשיך להתקיים במבוגרים אשר הנפש שלהם נשארה ילדותית או לא בוגרת. בנקודות הבעייתיות בחיים הפנימיים יאובחנו על ידי רגש זה של חוסר אונים מוחלט, לעומת התחומים הבריאים שבו, ששם לא יהיה חוסר אונים. ברור שחוסר אונים וחוסר שליטה קשורים זה בזה במידה

רבה. היות שחוסר אונים גורם לכאב, הכאב גורם לחוסר תחושה, וחוסר התחושה מוביל לרוע, ולכן ברור שחוסר איזון וחוסר שליטה קשורים גם הם לרוע.

בטווח רחב יותר, חוסר אונים הוא אחת הבעיות האנושיות הגדולות ביותר. מתעלמים באופן גורף מהמשמעות שלו. אנשים חשים חוסר אונים כלפי הגוף שלהם. ישנו תחום משמעותי שבו כן יש לך שליטה. תחום זה מתרחב ככל שאתה מוצא את העצמי הפנימי, האמיתי שלך. **במקום שבו יש עיוות והעצמי האמיתי חבוי מהמודעות החיצונית שלך, שם נגמרת השליטה. ואז אתה חש חוסר אונים, חלש, פוחד.**

היחסים בין הגוף, הרגשות ונסיבות החיים האישיים הם אותו דבר כשמדובר בשליטה. יש לך שליטה ישירה על חלק מהפעולות הגופניות שלך. אתה יכול להיזיז את השרירים בכוח הרצון. אתה יכול להחליט עם העצמי החיצוני, או עצמי האגו, מתי וכיצד להשתמש בשרירים מסוימים, מתי וכיצד לזוז. למעשה, חלק מהפעולות הפיזיות הן תחת פיקוח ישיר של הרצון החיצוני ולא יכולים לפעול אלא אם יופעל רצון זה. בכדי לסכם, כל פעולות הגוף הוולנטריות הן תחת השליטה הישירה של האגו החיצוני שלך.

אבל ישנו תחום רחב של הגוף שאליו הרצון החיצוני לא יכול להגיע באופן ישיר. פעולות אלה אינן תחת השיפוט של הרצון החיצוני. הן פועלות בסדר מושלם בלי שום פעולה רצונית מכוונת. הן מפסיקות לפעול היטב ללא שום החלטה נראית לעין של הרצון החיצוני שלך. פעולות פנימיות אלה אינן נשלטות על ידי שליטה חיצונית. וזה מפחיד אתכם, מפני שאתם לא מבינים את זה. אתם חשים שאין לכם כוח על תחום נכבד מגופכם, ולכן אתם נתונים בידיים של גורם אחר.

ואותו דבר גם לגבי תהליכים נפשיים. יש לכם שליטה על תחום נרחב של פעולות, על מילים שאתם מדברים, על בחירה של מחשבות. לכאורה אין לכם שליטה על תגובות רגשיות ספונטאניות. גם דבר זה נראה מפחיד למדי. אתם רוצים להרגיש דבר אחד אבל אינכם יכולים להכריח את עצמכם לכך. אתם אולי שונאים להרגיש רגש אחר, אבל אינכם מסוגלים למנוע זאת. כפי שאתם יודעים, מהדחקה נובעת כפייתיות, ואז אתם חשים עוד יותר חסרי אונים – כלפי האישיות שלכם. אפילו אם אתם לא חושבים על כך במילים ברורות, התחושה היא: "אם אני לא יכול לשלוט על הגוף שלי או על התגובות ועל הרגשות שלי, ואם פועל מתוכי כוח מפחיד שאינני מכיר אותו ולא יכול לשלוט עליו, אז כל שכן, כמה אני חייב להיות חסר אונים בפני החיים?"

למעשה, היחס בין העצמי והחיים הוא ישיר מאוד. אין לכם יותר שליטה על תכונות של הגוף הפנימי והתהליכים הנפשיים מאשר על החיים, וגם לא פחות. **במידה שמצאתם את המפתח לתהליכים הפנימיים, כך מצאתם את המפתח לשליטה על אירועים שנראים כגורל ושולטים על חייכם.**

נראה לכם שגורל לא ידוע שולט על הגוף הפנימי שלכם, על התגובות הספונטאניות שלכם ועל נסיבות חיצוניות. אבל האם זה נכון שאתם חייבים להיות מופרדים מהתכונות הפנימיות שלכם? האם באמת אין לכם שליטה עליהן? או שמא ניתן לכוון קשר בין המודעות שלכם לבין הגוף הפנימי, הרגשות הספונטאניים והחיים שלכם?

אותם יחסים קיימים בחיים כמו בין הגוף והרגשות. יש לכם שליטה ישירה על כמה התרחשויות. הרצון הישיר החיצוני יכול לקבוע פעולות מסוימות אשר אתם יודעים שתבאנה לתוצאות מסוימות. אם תעשו זאת, יתקיימו התוצאות. אבל, כמו עם הגוף ועולם הרגשות שלכם, ישנו תחום שבו נפסקת השליטה הישירה והמיידית. לכן היחסים בין הגוף, העולם הפנימי של הרגשות והחיים החיצוניים הם אותו דבר. הם מחולקים בקו גבול שבו יש לכם שליטה ישירה וברורה לעצב את המאורעות ואת התוצאות. שם פועל כוח אחר שעליו אין לכם שליטה, שאינכם מבינים אותו ולכן מפחדים ממנו.

מהרעיון שכוח בלתי תלוי ומוזר פועל עליכם, נוצר מושג האלוהים החיצוני – אלוהים שצריך להפציר בו ולפייס אותו. **מציאת הטבע האמיתי של הכוח הזה היא המטרה הסופית של התפתחות רוחנית אנושית.**

הרוח יודעת שיעוד האדם הוא למצוא את הטבע האמיתי של כוח זה, ולהרחיב אותו מעל הגורל. אבל מסר זה, שמגיע מעומק ההווה הרוחנית שלכם, פוגש לעיתים קרובות בתחומים חיצוניים של האישיות בדרך מעוותת בגלל גל התפיסות השגויות והבלבולים. אתם מנסים להגיע למטרה זו, אך בדרך שגויה. אתם מנסים לעיתים קרובות להגיע למטרה על ידי מתיחת הרצון החיצוני שלכם וניסיון להפעילו על תחומים שבהם אין לכם שליטה וכך אתם מכוונים בצורה לא נכונה את תכונות הרצון של האגו החיצוני שלכם.

אלה מכם שהשקיעו שנים של מאמץ בנתיב הבחינו שבתחומים שבהם הייתם פעם חסרי אונים, אתם כבר בכלל לא חסרי אונים. לא רק גיליתם כוח, עוצמה, תושייה והתאמה – איכויות שמעולם לא חלמתם שיש לכם – אלא גם אתם מתחילים לראות שפועלת שליטה מרחוק השולטת על הגורל שלכם ועל נסיבות החיים החיצוניות. אתם נוכחים לדעת שהשליטה שלכם מתרחבת. אתם חווים כיצד נסוגים תחומים שבהם אין לכם שליטה, ואזורי שליטה חדשים שגיליתם אינם תחת שליטה ישירה אבל עובדים עם שליטה מרחוק.

הרחבת שליטה אינה יכולה להתרחש על ידי הידוק קשוח של כוחות האגו – של הרצון, השכל או ההיגיון. זה קורה על ידי תהליך לא ישיר של שליטה מרחוק, אשר לבסוף נעשה ישיר. כלומר, **יש להשתמש באיכויות האגו, אבל לא בדרך שמנסים לעשות כן בדרך כלל. יש להשתמש בהם כדי לחסל את עוצמת הרצון החיצוני.** יש להיפטר מהרעיון שהרצון החיצוני הוא כל יכול, ויש להפקיד את התכונות החיצוניות בידי הפנימיות.

תחילה זה ייראה מבלבל או אפילו סותר, אבל כאשר תתפסו זאת לעומק, תבינו ללא כל ספק את העבודה שאנו עושים פה. כאשר תבינו שישנה אינטליגנציה רחבה יותר שמאוד נגישה אליכם - שהיא אינה אלוהות רחוקה המופרדת מכם, אלא חלק אינטגרלי ומיידי בכם – כשתיווכחו בכך, תדעו שמה שדיברתי הוא אמת. אתם תראו תחילה שליטה מרחוק (remote control) הפועלת במקום שבו לא הייתה שום התערבות, קשר או שליטה. בהדרגה תהפוך השליטה מרחוק לשליטה ישירה. תחילה זה לא יהיה יותר מתיאוריה שתבדקו עם אמונה, רצון פתיחות. אחר כך התיאוריה הזו תהפוך לעובדה, למציאות חווייתית.

אם אתם רוצים להפעיל שליטה על תחומים שאינם נגישים לרצון החיצוני שלכם, למשל, על תהליכי הגוף הפנימי, אתם מייגעים את עצמכם, מחלישים את האנרגיות וגורמים לאכזבה ותסכול. אם אתם מבינים שכל התהליכים הפנימיים – גוף פנימי, רגשות פנימיים וחיים פנימיים (שנראים כמתגשמים בגורל ובאים מבחוץ), יכולים להיות נשלטים רק על ידי האדם הפנימי, לא תבזבוזו אנרגית אגו נחוצה. במקום זה, תשתמשו בשכל החיצוני על מנת ליצור קשר עם העצמי הפנימי, כך שהוא יבצע את מה שהוא אמור לעשות. כשתתפסו זאת, זה יהיה אפשרי.

וכעת, כיצד אפשר להפעיל את העצמי הפנימי? אי אפשר להפעיל אותו כשלעצמו, משום שהוא מגיב רק למודעות. למודעות החיצונית וגם לפנימית יש את הכוח לכוון את ההווה הפנימית הזו, על כל המשאבים המופלאים שלה, על התבונה והכוח שלה. להווה הפנימית הזו בתורה יש שליטה על תהליכים פנימיים. לאנשים אין מושג לגבי האפשרויות הלא מוגבלות, המתרחבות הרבה מעבר ומעל מה שהם מאמינים כחוק טבע. כשהדברים יובנו, המשמעות האמיתית של החיים ושל המדיטציה ייקלטו, יחיו, ייחו. לא תהיה יותר בעיה או בלבול לגבי השימוש ביכולות.

מתעלמים במידה גדולה מהמגבלות של תכונות האגו החיצוני, הקיימות רק במידה שאתם נכשלים בהבנה שיש להשתמש באותן תכונות אגו על מנת להתקשר ישירות עם העצמי הפנימי, אשר אז שולט על כל התכונות הפנימיות, כולל גוף, רגשות ומה שנראה כגורל. **חייבים להשתמש במודעות החיצונית על מנת להפעיל את המודעות הפנימית. למרות הכוח העצום של המודעות הפנימית, היא מגיבה רק למאמץ מכוון וישיר של השכל החיצוני.** הגישה הזו בעלת שני צעדים, two-step indirect approach הלא ישירה לכוח של העצמי הפנימי מכוננת את מה שכיניתי בשם שליטה מרחוק.

שליטה זו מתחילה לעבוד יותר ויותר ככל שהאישיות מסירה עיוותים ותפיסות שגויות שקבועות בנפש. העיוותים האלה יוצרים מחסום בין המודעות החיצונית לפנימית. אבל ככל שתירכש תובנה פנימית, צעד אחר צעד, וככל שהעמדות ההרסניות ישתנו, שיתוף הפעולה בין העצמי החיצוני לפנימי ירחיב את תחומי השליטה.

תחילה זה נראה כמעט מקרי. מה שנראה ודאי מעלה ספקות על ידי הדרדרות בלתי נמנעת. אתם יודעים היטב שבתהליך גדילה הבעיות אינן נעלמות באחת. נותרות שאריות שממשיכות לפעול עד אשר כל העיוותים נעלמים. מה שנראה פעם כגורל מקרי שהאדם נחשף אליו בחוסר אונים ושאינו לגביו שליטה, ייראה בהדרגה סיבה ותוצאה הפועלים על ידי שליטה מרחוק, הפוך משליטה ישירה של תכונות חיצוניות. ככל שההתפתחות ממשיכה, השליטה מרחוק נעשית יותר ויותר ישירה. התכונות החיצוניות והפנימיות נעשות אחד. וכאשר התהליך הזה ממשיך, השליטה, כאשר משחררים את תכונות האגו החיצוני, כאשר זונחים את השליטה והאחיזה, וכאשר משתמשים ברצון החיצוני בדרך נכונה, אינה מהווה יותר בעיה. גם לא נחוץ יותר להכהות את עצמך (את רגשותיך), להתמודד עם חשיפה חסרת אונים לכאב, מפני שאינך יותר חסר אונים.

ידידי היקרים ביותר, הקליטה, ההבנה, הידיעה וחווית כל אלה הם בעלי חשיבות גדולה לכל אחד מכם בנתיב.

שאלה: יש לי נטייה לחוש כאילו מוטל עלי משא כבד בגלל האכזריות שקיימת בעולם. בילדותי גיליתי שאחד הפתרונות פסודו שלי הוא נסיגה. אבל אז אני גם נסוג מאהבה. האם מעורבת בכך גם אשמה? **תשובה:** כן, אבל יש גם דברים אחרים. כאשר אתה נסוג מאהבה, אתה נעשה חסר תחושה. בילדותך זה היה מגן כנגד האכזריות מבחוץ, אבל זה לא מנע מהופעת רגשות השליליים כמו זעם, פחד וכעס. לא ניתן להכהות רגשות אלה. ניתן רק להסתיר אותם. ואז האשמה מתרבה. לו ניתן היה לתרגם במילים מה שקרה באישיות, היית אומר: "פה אני, פוחד מהאכזריות מבחוץ, פוחד מהזעם והאדישות של העולם. חוסר הצדק של אחרים אחראי לחוסר הרגישות אלי. היות שאני פוחד מחוסר צדק, חוסר הרגישות, אדישות, אכזריות וכעס, אני אעשה עצמי חסר תחושה כמוהם, בעולם החיצוני." האשמה מבטאת בבהירות שהאדם מתמרמר ומוצא פסול באחרים את מה שהוא מנציח בעצמו, מתוך הנחה שגויה שזו ההגנה שלו. הנפש אומרת: "אני אמנע מעצמי רגשות חום ואהבה על מנת להגן על עצמי. למרות התוצאה המכהה של רגשות מסוימים, אני לא אפחית את כעסי וזעמי". ומזה מורכבת האשמה.

שאלה: לגבי הפעולות הפיסיות שהן מחוץ לשליטתנו: האם הכעס, הזעם והאשמה יוצרים מחלות? **תשובה:** כמובן. **כל הרגשות השליליים החבויים יוצרים בעיות, סיכונים וקשיים המתגלים במערכת הפיסית, רגשית או מנטאלית או בנסיבות החיים החיצוניות של האדם.** נכון הדבר שהרגשות השליליים המודחקים שנובעים מערכים מעוותים ומושגים שגויים יוצרים מחלות. אבל זה גם נכון שהעצמי החיצוני יכול לאפשר גישה לעצמי הפנימי על מנת ליצור את המצב של סבל חסר אונים,

במקום תיקון, ריפוי, שיפור ומניעת אירועים שליליים בעתיד. **כאשר האדם מרגיש קורבן של הגורל, של כוחות חיצוניים מעבר לשליטתו, הוא לא רואה את הסיבות הברורות והישירות ביותר.** הידע שהעצמי החיצוני והפנימי צריכים לשתף פעולה על מנת להביא סדר, הרמוניה, אמת והגשמה יאפשר לאנשים להשתמש באנרגיה שלהם בכיוון הנכון. **ההוויה הפנימית היא זו שבונה, מחזיקה ומכוננת את הבריאות.** אם מתעלמים מנוכחותה ומכוחה, אנשים בהכרח יחוו קורבנות חסרי אונים. ההוויה הפנימית יכולה ליצור חיים בונים שבהם ניתן כל דבר, גם אם הוא נדרש מבחוץ, מפני שאין גבול בין פנים לבין חוץ.

הבא נסיים את ההרצאה בהצעה למדיטציה. נחבר שליטה דרך ההוויה הפנימית עם ויתור על חוסר התחושה הלא מודע המכוון. הדרך לגשת ליחסים בין תכונות האגו החיצוני של המינד והרצון וההוויה הפנימית למטרה של חיסול חוסר התחושה עשויה להיות כדלהלן:

"הרצון המכוון חיצוני שלי אינו יכול להגיע לתחומים שבהם הכהיתי את התפיסה, החוויה, הרגש והרגישות שלי. לכן אני רוצה להתקשר להוויה הפנימית של אינטליגנציה גבוהה יותר וכוח גדול יותר מאשר המינד החיצוני שלי, כדי לקחת צעדים נחוצים על מנת להפשיר את אותן איכויות: להביא אותן לחיי, כך שאוכל לתפקד באופן מלא כבן אנוש. בכל מקום שבו נמצא פחד ותפיסה שגויה, אני רוצה להבין אותם כך שאוכל לחסל את מה שעומד בדרכי. האיסורים המיותרים שאיני מכיר אותם עדיין הם הגורמים לי להיות חצי חי. אני רוצה להיות חי לחלוטין. וכדי להגיע לכך, אני מתקשר עם העצמי הפנימי שלי כדי שיעזור לי לחסל את המכשולים, להביא למודעות שלי מה שעלי לדעת, כך שאני אתעורר מחדש ואחיה במצב של הגשמה, עצמיות (selfhood), ויופי.

אינכם צריכים לחזור על מילים אלה בדיוק, השתמשו במילים שלכם, בדרך האינדיבידואלית שלכם ובטאו את מהות המחשבות האלה. זו הגישה, ידידי.

היו ברוכים, כל אחד מכם, בהמשך דרככם בנתיב. אני מאחל לכם שתרגישו, כל אחד מכם, את האור של האמת והאהבה שהחיים יכולים להיות, אם בכך תבחרו. אם תנקטו בצעדים הנכונים כדי לשלב בין ההוויה החיצונית לפנימית, על ידי כינון אקטיבי של קשר ביניהם, החיים יהיו הרבה יותר מאשר אתם יכולים לשאוף. החיים אינם יותר ואינם פחות מאשר אתם מאפשרים להם להיות, הכי טובים או הכי גרועים – או כל מה שביניהם. החיים אינם יותר ואינם פחות מאשר מה שהמודעות שלכם מבטאת. המגבלות שהצבתם על ההגשמה שלכם, כמו המגבלות שאתם מאמינים שקיימות לגבי שליטה, הן אך ורק שרירותיות. הן תלויות באמונה שלכם. במידה שבה אתם מכירים את הכוחות של האיכויות הפנימיות שלכם, כך תוכלו לרכוש בעלות על העולם. אבל הכוחות הפנימיים שוכנים באדם הפנימי, לא באגו החיצוני.

מידת המימוש של האיכויות הפנימיות תלויה בסיכום הכללי של המודעות שלכם, של האמונות, המושגים, הביטוי שלכם. וכל אלה תלויים ב- עד כמה אתם ההוויה הפנימית שלכם משוחררת להגשים, או כמה היא חסומה. **אם הכהיתם את רגשותיכם, העצמי הפנימי אינו פועל. רק הוא יכול לגרום לכם ולחיים להיות אחד, במובן הטוב ביותר של המילה.**

היו בשלווה, היו באלוהים!